Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 327.)

Ottende Capitel.

Hvis Ret er det at regjere Verden? Hvem har regjeret den?

Da vi i deforegaaende Capitler have udpeget Menneskets Natur, Bestemmelse og Herkomst, saavel aandelig som timelig; hvad Hensigten med hans Tilværelse her er; hvad Forhold han staaer i til denne Jord; hans moralske Handlefrihed; samt viist, at Gud aldrig har styret hans Handlinger, saa ville vi dernæst tale lidt om Jorden, hvis Ret det er at regjere den og hvo, der har regjeret den.

Det er ikke nødvendigt at sige saa meget om Jorden og dens Organisation nu, da vi have berørt denne Gjenstand tidligere, og da det er een, hvorom der ikke skulde være nogen Tvist iblandt Bibeltroende. Jeg vil korteligen anføre, at Paulus siger: „*Thi ved ham ere alle Ting skabte, de i Himlene og de paa Jorden, de synlige og de usynlige, være sig Throner, eller Herredømmer, eller Fyrstendømmer, eller Magter; alle Ting ere skabte ved ham og til ham.*" Col. 1, 16. Da dette er Tilfældet, ville vi, uden videre Undersøgelse, udfinde, hvis Ret det er at regjere den. Hvis Verden er Herrens, har han visseligen Ret til at regjere den; thi vi have allerede viist, at Mennesket ingen Fuldmagt har, uden den, som er ham given. Han besidder moralsk Kraft til at regjere sine Handlinger, til enhver Tid underkastet Guds Lov; men er aldrig bleven bemyndiget til at handle uafhængigt af Gud; langt mindre er han bemyndiget til at regjere paa Jorden, uden Herrens Kaldelse og Veiledning; derfor er enhver Regjering eller ethvert Herredømme over Jorden, som ikke Herren har givet, erholdt paa en utilladelig Maade, og vil aldrig blive sanctioneret af ham. Jeg veed, at Konger og Dronninger salves og

indvies af deres forskjellige Geistlige, overeensstemmende med Skikkene og Troesbekjendelserne i de forskjellige Lande, hvorover de regjere. Der er imidlertid to Ting, som ere nødvendige, for at gjøre deres Fuldmagt gyldig, og for at de kunne blive bemyndigede til at handle som Guds Repræsentanter paa Jorden. Den første er, at de skulde kaldes af Gud; og den anden, at de Personer, der salve dem, ere tilbørligen bemyndigede til at salve dem. Det maa altsaa først blive nødvendigt at bemærke, at, dersom Konger og Dronninger udvælges af Gud, og ere hans Repræsentanter, maae de beskikkes af ham; thi hvorledes kunne de i det modsatte Tilfælde ansees som hans Repræsentanter? Propheten Hoseas klager over, at *„de gjorde sig Konger, men de havde dem ikke ved mig; de indsatte Fyrster, og jeg vidste det ikke.“* Hos. 8, 4. Hvis de ere sendte af Gud, maae de forstaae deres Embede og deres Kald, samt Herrens Hensigter med det Folk, de regjere over, ligesom en Guvernør for en Provinds, eller en befuldmægtiget Embedsmand modtager sin Fuldmagt fra den Fyrste eller den Regjering, han tjener. Om vi dernæst undersøge Kongernes Stilling og Forhold til deres guddommelige Suveræn, finde vi, at der kun er to Maader, hvorpaa deres Kaldelse bliver gyldig. Den maa være given enten af Gud ved Aabenbaring til de regjerende Kongers Forfædre, og fra dem overleveret i en uafbrudt Følgerække til nærværende Tid, eller ogsaa ved direkte Aabenbaring, hvorved de beskikkes af en Herrens Prophet. Men hverken Nationerne, Rigerne eller Kongerne, som nu findes, ville anerkjende nogen af disse Maader. Alle de nuværende Riger ere grundfæstede ved Sværdet, uden noget Hensyn til Gud. Med Hensyn til deres Salvelse vilde naturligviis det Spørgsmaal opstaae: „Hvo bemyndigede de Præster, der salvede disse Konger og Dronninger;“ thi om ikke de Forrettende have nogen Myndighed til at salve og beskikke dem til at udøve Guds Lov og Regjering over Nationerne, vil deres Salvelse gavne dem lidet; — det vil kun være Menneskers Salvelse uden Guds Befaling og Sanction.

Myndigheden til at salve Konger og Dronninger maa gives paa een af de tre følgende Maader, for at de kunne blive Herrens Salvede.

1) Den maa være given ved Aabenbaring til den oprindelige christne Kirke, bemyndigende dem til at forrette denne Ordinance, og give deres Efterfølgere Fuldmagt til at gjøre det samme.

2) Ved direkte Aabenbaring, eller

3) den maa være bleven overleveret fra de gamle Jøder ved en lovlig Følgerække.

Med Hensyn til det første finde vi ikke nogen saadan Beretning i det Nye Testamente; hverken Jesus, eller hans Apostler, eller nogen af de Halvfjerdsindstyve eller af de Ældste forrettede nogensinde denne Ordinance eller talte om, at den henhørte til deres Embedsmyndighed. Følgeligviis kan ingen Fuldmagt komme derfra.

Hvad det andet Punkt angaaer, fornegte hele Christenheden ny Aabenbaring; de have saaledes, ifølge deres egen Tilstaaelse, ikke erholdt deres Fuldmagt fra den Kilde. Med Hensyn til det tredie

— selv om Jøderne havde Myndighed til at ordinere Konger, kunde de Christne sikkerligen ikke paaberaabe sig en jødisk Skik; thi den jødiske Nation og dens Fuldmagt blev ødelagt: „*de ere afbrudte ved Vantro.*“ Rom. 11, 20. De Christne fik al deres Fuldmagt til at forrette af Jesus Christus, og ikke fra Jøderne. Fra hvad Kant, Du end betragter det, er der ingen Grundvold for nogen saadan Myndighed, og følgelig er Salvelsen kun en tom Ceremoni thi den hidrører ikke fra Gud.

Men lad os her fremsætte nogle Spørgsmaal: Tilskynder Gud christne Konger til at kjæmpe imod christne Konger? og christne Undersaatter imod christne Undersaatter? Jeg veed, de paakalde Gud; men om hvad? Under deres Krige bede de ham at ødelægge hverandre. Denne Flikkeværks-Regjering og uægte Christendom frembyder, endskjøndt det nok kunne lade sig gjøre i Mørke, dog et forunderligt Skue, naar de bringes for Sandhedens Lys.

Man kunde spørge: „Har ikke Gud givet Kongerne Fuldmagt til at regjere? Jo, han har givet den til to Slags: til det ene for at udføre visse Hensigter, som han havde for Øie med Hensyn til Nationerne; til det andet for at regjere over hans Folk; — disse vare lovligt kaldede og salvede af ham. Af det første Slags var Nebucadnezar; til ham gaves et Rige og Herredømme, siger Skriften, men visseligen ikke for at regjere Guds Folk; thi han lod gjøre et Guldbillede, som Folket maatte tilbede; og han kastede Sadrach, Mesach og Abednego ind i en gloende Ovn, fordi de ikke vilde gjøre dette. Hvori bestod da hans Kald? For det første i at regjere en ugudelig, afgudisk Nation; og for det andet for at udføre Guds Villie ved at straffe hans Folk. Da Folket, over hvilket han regjerede, havde hengivet sig til Afguderi, blev en afgudisk Konge given dem som Hersker; thi endskjøndt Herren ikke har frasagt sig Retten til at regjere Verden, giver han dog Folket Konger overeensstemmende med deres faldne Tilstand; og endskjøndt han ikke giver dem *lovlig Fuldmagt til at være hans Repræsentanter*, stiller han alligevel, ifølge sit vise Forsyn, ugudelige Mænd i saadanne Stillinger, at de kunne have Magt over en ugudelig Nation, baade for at plage hiin Nation og dem selv. Saa var Tilfældet med Pharaoh, Ægyptens Konge; og med Salmanasser, Assyriens Konge, da han trodsede Israels Gud. Det samme var Tilfældet med nogle af Israels Konger, naar Israel gjorde Oprør; og med Beltsazar, Babylons Konge, som spiste og drak med sine Hustruer og Medhustruer i Babylons Palads, da Haandskriften saaes paa Væggen: „*Tællet haver Gud dit Rige, og fuldkommet det. Du er veiet i Vægtskaaler og funden for let.*“ Dan. 5, 26. 27. Babylon blev ødelagt; og saa fuldstændigt ere Guds Hensigter blevne udførte, hvad denne pragtfulde Stad angaaer, at Stedet, hvor den stod, nu er en Ørken. Saaledes vil ogsaa Tilfældet blive med Jordens Nationer og Konger i de sidste Dage, som forudsagt af Zacharias: „See en Dag kommer fra Herren, da dit Rov skal deles inden i Dig; thi jeg vil sanke alle Hedningerne imod Jerusalem til Krig, og Staden skal indtages og Husene plyndres, og Qvinderne skjændes;

og Halvdelen af Staden skal gaae ud til at bortføres; men det Øvrige af Folket skal ikke udryddes af Staden. Og Herren skal drage ud, og krige imod de samme Hedninger, som den Dag han pleiede at føre Strid paa Stridens Dag." 14, 1—3. Læs tillige det 39te Cap. af Ezechiel. Her er altsaa et af de frygteligste Blodbad, vi kunne tænke os: Armeerne bedække bogstaveligen Landet, og saa forfærdeligt er Slagteriet, at de ikke kunne begrave de Døde, saa at Stanken deraf skal bringe de Forbigaaende til at holde for Næsen. Luftens Fugle befales ogsaa at samle sig for at æde Kongernes, Fyrsternes og de Vældiges Kjød; og alligevel vil disse Konger, Fyrster og Vældige, formedelst Forsynets Styrelse gives Folket som en Tugtelse, at Herren maa straffe baade Konge og Folk for deres Ugudeligheds Skyld. Daniel oplyser tydeligt denne Gjenstand i følgende Ord, da han taler om de Straffedomme, der skulde komme over Nebucadnezar. Han siger, at disse Straffedomme kom, „paa det at de, som leve, kunne kjende, at den Høieste haver Magt over Menneskens Rige, og giver det til hvem han vil, og opreiser en Nedrig iblandt Folket over det." 4, 17. En anden Pligt, som ugudelige Konger maa opfylde paa Jorden, er, at blive brugt af den Almægtige som en Svøbe eller et Riis til at straffe fordærvede Nationer. Derfor, da Israel havde syndet imod Gud, og Herren besluttede at revse dem, sagde han dem ved sine Propheter, at han vilde straffe dem ved Nebucadnezar, Babylons Konge. Overeensstemmende hermed kom Nebucadnezar imod Jerusalem, og bortførte Israels Børn fangne til Babylon, tilligemed Sølv- og Guldkarrene, der tilhørte Templet. Senere hen straffede Gud Babylon for dets Overtrædelser, — Cyrus, Persernes Konge, opreistes af Herren for at revse det.

Men regjerede nogen af disse Konger Guds Folk? eller bleve de ordinerede af Herren? Nei; kun som hans Sværd til at udøve hans Straffedomme over Nationerne. Saaledes var det ogsaa med Alexander, Cæsar og Andre, og derfor beder Paulus de Christne paa hans Tid at være Konger og Fyrster underdanige. Og hvorfor? Disse Mænd vare beskikkede i en vis Hensigt, og det var ikke de Christne, der skulde sætte Guds Riges Anliggender i Orden, eller regjere Verden; Herren vilde gjøre det i sin egen Tid og paa sin egen Maade; det tilkom dem at oppebie „alle Tings Gjenoprettelses Tid."

En anden Klasse af Konger vare dem, der bleve salvede til at regjere Guds Folk, Israels Børn. En saadan var Saul, som salvedes af Samuel; ligeledes David og Salomon og mange af Israels Konger. De Konger, som vare salvede og anerkjendte af Herren, vare ikke alene Konger, men Præster. Derfor, da Saul havde syndet imod Gud, og Herrens Aand havde forladt ham, „adspurgte han Herren, men Herren svarede ham Intet, hverken ved Drømme, eller ved Urim, eller ved Propheterne." 1 Sam. 28, 6. Ogsaa David handlede som en Præst, og kunde faae Kundskab og Aabenbaring fra Herren; thi da Saul blev forkastet, og han søgte efter Davids Liv, bad David om Livkjortelen, der benyttedes af Præsterne. See 2 Moseb. 28. „Og David sagde til Ab-Jathar, Præsten: Bær hid

Livkjortelen. Og David sagde: Herre, Israels Gud! din Tjener har jo hørt, at Saul søger at komme til Keila, for at fordærve Staden for min Skyld. Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig i hans Haand? Mon Saul skal komme ned, saasom din Tjener haver hørt? Herre, Israels Gud! forkynd din Tjener det. Og Herren sagde: Han skal komme ned. Da sagde David: Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig og mine Mænd i Sauls Haand? Og Herren sagde: De skulle overantvorde Dig." 1 Sam. 23. 9—12. Her finde vi, at David virkeligen bad Herren om Underviisning, og at han fik samme. Herren havde forladt Saul, og vilde ikke svare ham; men David derimod svarede han. See ogsaa 23, 2; 30, 8; 2 Sam. 2, 1; 5, 19—25; 21, 1 og 1 Krøn. 14, 10—14. Af alt det Ovenstaaende lære vi, at David Intet foretog sig, uden han først spurgte Herren. Salomon handlede ogsaa som en Præst, saavel som en Konge; og der siges om ham, at han elskede Herren, og vandrede efter David sin Faders Skikke. Og Herren gav ham Viisdom og underviste ham i Rigets Anliggender. Naar han bad til Herren om Viisdom, opfyldte Gud hans Hjertes Ønske og gav ham Viisdom, Rigdom og Ære. „Og Juda og Israel boede tryggeligen, hver under sit Viintræ og under sit Figentræ, fra Dan indtil Beershaba, alle Salomons Dage;" og da han havde fuldendt at bygge Templet, offrede han sine Offringer og anerkjendte Israels Gud; og han bad for den Nation, han regjerede over, ikke ved nogen Stedfortræder, men han selv." Og Salomon stod for Herrens Alter for al Israels Forsamling, og udbredte sine Hænder mod Himmelen;" og derpaa opsendte han en Bøn for sig selv, sit Folk og Nationen. See 1 Kong. 8, 22. Og vi lære, at senerehen viste Herren sig for ham og sagde til ham: „Jeg har hørt din Bøn og din ydmyge Begjering, som Du haver bedet om for mit Ansigt; jeg haver helliget dette Huus, som Du haver bygget, at jeg vil sætte mit Navn der indtil evig Tid, og mine Øine og mit Hjerte skulle være der alle Dage. Og Du, dersom Du vandrer for mit Ansigt, ligesom David din Fader vandrede, med et fuldkomment Hjerte og med Oprigtighed, til at gjøre efter alt det, som jeg haver budet Dig, og Du holder mine Skikke og mine Rette, da vil jeg stadfæste dit Riges Throne over Israel evindeligen, saasom jeg talede til David, din Fader, og sagde: Dig skal ikke fattes en Mand paa Israels Throne. Dersom I vende tilbage, I og Eders Børn fra mig, og ikke holde mine Bud og mine Skikke, som jeg gav for Eders Ansigt, og gaae og tjene andre Guder, og tilbede dem, da vil jeg udrydde Israel fra at være paa Landet, som jeg haver givet dem, og det Huus, som jeg haver helliget til mit Navn, vil jeg lade fare fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk; og ved dette Huus, som skal blive høit, skulle Alle, som gaae frem forbi det, forbauses og hvisle, og de skulle sige: Hvorfor haver Herren gjort saaledes ved dette Land og ved dette Huus? Og de skulle svare: Fordi de forlode Herren deres Gud, der førte deres Fædre ud af Ægypti Land, og holdt fast ved andre Guder, og tilbade dem og

tjente dem; derfor haver Herren ladet komme alt det Onde over dem." 1 Kong. 9, 3—9.

Saaledes handlede altsaa disse Mænd, der vare befuldmægtigede og beskikkede af Gud, som hans Stedfortrædere paa Jorden. De modtoge deres Riger af ham; de salvedes af Guds Propheter, der modtoge Herrens Ord angaaende dem, som Tilfældet var med Saul og David; og naar de afvege fra Herren, revsede han dem, eller afsatte dem som Saul og David, og hvorpaa Historien om Israels Konger er et slaaende Exempel og paalidelig Beretning. De, der vare trofaste af dem, søgte at kjende Herrens Sind, og at udføre hans Hensigter. Den største, kraftigste og mægtigste Fyrste, som nogensinde fandtes iblandt dem, som Nation betragtet, var Salomon, som bad Gud om Viisdom og fik den ogsaa; og den Viisdom bragte nødvendigviis Ære, Lykke, Sikkerhed, Rigdom, Storhed og Kraft. De retfærdige Konger, som modtoge deres Riger af Herren, gik derfor i Krig eller forkyndte Fred ifølge hans Underviisning; de vare hans Repræsentanter paa Jorden; og regjerede hans Folk som Herrens Salvede. Dog, selv den monarkiske Regjering over Israels Huus var ikke aldeles overeensstemmende med Guds Villie, men havde sin Oprindelse i Israels Børns Oprør og Stolthed, hvilke begjerede en Konge af Herren, fordi de vare misfornøiede med deres Dommere, og ønskede at være liig de omkringboende Nationer. Det Følgende er deres Ord og Herrens Svar: „Da samlede sig alle de Ældste af Israel, og de kom til Samuel i Ramah. Og de sagde til ham: See, Du, Du er bleven gammel, og dine Sønner de vandre ikke i dine Veie; saa sæt nu en Konge over os til at dømme os, ligesom alle Hedningerne have. Men det Ord var ondt for Samuels Øine, som de sagde: giv os en Konge til at dømme os; og Samuel bad ydmygeligen til Herren. Og Herren sagde til ham: Hør Folkets Røst i alt det, som de tale til Dig, thi de have ikke forkastet Dig, men mig have de forkastet, at jeg skal ikke regjere over dem. Efter alle de Gjerninger, som de have gjort, fra den Dag jeg opførte dem af Ægypten, og indtil denne Dag, da de have forladt mig, og tjent andre Guder; saaledes gjøre de ogsaa ved Dig. Saa hør nu deres Røst; dog skal Du vidne klarligen for dem og forkynde dem Kongens Viis, som skal regjere over dem. Og Samuel sagde alle Herrens Ord til Folket, de som begjerede en Konge af ham. Og han sagde: Denne skal være Kongens Viis, som skal regjere over Eder: Han skal tage Eders Sønner til at sætte for sig hos sine Vogne og iblandt sine Ryttere, og at de skulle løbe frem for hans Vogn. Og til at sætte sig Høvedsmænd over Tusinde, og Høvedsmænd over Halvtredsindstyve, og til at pløie hans Pløining, og til at høste hans Høst, og til at gjøre hans Krigs-Tøi og hans Vogn-Tøi. Og han skal tage Eders Døttre til Apothekersker, og til Kokkepiger og til Bagersker. Han skal og tage Eders Agre og Eders Viingaarde, og Eders Olie-Gaarde, de som ere gode, og give sine Tjenere. Og af Eders Sæd og Eders Viingaarde skal han tage Tiende, og give sine Hofbetjente og Tjenere. Og Eders Tjenere og Eders Tjenestepiger og Eders udvalgte, bedste,

unge Karle og Eders Asener skal han tage, og bruge til sin Gjerning. Han skal tage Tiende af Eders smaa Qvæg, og I skulle være hans Tjenere. Og naar I da raabe paa den samme Dag over Eders Konge, som I have udvalgt Eder, da skal Herren ikke svare Eder paa den Dag. Og Folket vægrede sig ved at høre Samuels Røst, og de sagde: Ingenlunde, men der skal være en Konge over os. Og vi, vi ville ogsaa være som alle Hedningerne, og vor Konge skal dømme os, og drage ud for vort Ansigt og føre vore Krige. Der Samuel havde hørt alle Folkets Ord, da talede han dem for Herrens Øren. Da sagde Herren til Samuel: Hør deres Røst, og lad en Konge regjere over dem; og Samuel sagde til Israels Mænd: Gaaer, hver til sin Stad.“ 1 Sam. 8, 4—22.

Vi finde, at dette mishagede Herren; de imodstode Guds Raad, men da de vare Herrens Folk, lyttede han til deres Forlangender og gav dem efter deres Ønsker; han fandt sig forpligtet til at opfylde sine Løfter, og, om de ikke fuldkommen vilde vandre efter den Regel, han foreskrev dem, vilde han give dem en Regjering efter deres eget Forlangende, som, omendskjøndt den ikke var saa god som den, han foreslog, alligevel sanktioneredes af ham; og da denne Orden eengang var stadfæstet, havde de Konger, der vare beskikkede og salvede af ham, fuldkommen Ret til at see hen til ham for at faae Veiledning, som de ogsaa fik, og forsaavidt de adløde hans Villie, som hans Repræsentanter, velsignede han dem. Thi Kongerne kunde ikke dadles for den Orden, som fandtes; de vare ikke Oprindelsen til Regjeringen, men det var Folket; og Alt, hvad de kunde gjøre, var, at regjere overeensstemmende med Guds Veiledning. Men dette var ikke en fuldkommen Regjering. Herren havde noget langt Herligere for Øie, Noget, hvormed Verdens Frelse og Lyksalighed var forbunden: En Retfærdigheds-Regjering, naar ikke alene een Nation, men alle Jordens Riger, og Magter skulde gives til Guds Søn, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk skulle tjene og adlyde ham, og da Jorden tilhører ham, tilligemed dens Beboere, skal han regjere den. Saaledes vil Tilfældet blive, som vi herefter ville vise, og et System bliver indført, som ikke alene vil gavne een Nation, men som vil regjere alle Nationer, velsigne hele Menneskeslægten, og ophøie og lykkeliggjøre Verden. Alle de Ting, der have existeret, have kun været midlertidige Foranstaltninger, afpassede efter Menneskeslægtens Svaghed, Uvidenhed og Ugudelighed, i de mørke Tidsaldere under Satans Herredømme. Hvis det Ovenanførte er Tilfældet med Hensyn til den bedste af disse Regjeringer, nemlig Israels Huses, hvad er saa deres Stilling, der regjere uden nogensomhelst Paastand paa at have faaet deres Fuldmagt og Regentskab af Gud? Man kunde spørge: Hvad kan gjøres under disse Tingenes Stilling? Hvorledes skulle de ordnes? Dette er værdt at henvende vor Opmærksomhed paa; men da vi ville anvende Tiden herpaa senere, ville vi være tilfredse med at sige, at dette er Guds Værk, og ikke Menneskers. Han har disse Ting i sin Haand, og han maa ordne dem. Forvirring, Omveltning og Oprør ere ikke de rette Midler til

at bringe disse Ting i Orden; thi da Verden allerede er ond, vil dette kun gjøre den endnu værre. Desforuden ere ikke Nutidens Konger og Regenter mere ansvarlige end andre; de have ikke gjort Nationerne som de ere, men de fandt dem i den Tilstand; heller ikke ere de beskikkede til at regjere Verden, ei heller paastaaer nogen af dem dette. Ifølge deres meest udstrakte Begreber vilde deres Magt være indskrænket til deres egne Nationer. Nogle af Jordens Konger og Dronninger synes at drives af det Ønske at befordre den Nations Lykke, som de ere forbundne med, og over hvem de regjere. Dronningen af England er næsten almindeligt elsket af sine Undersaatter, og det med Rette; hun har været mild og fredelig i sit Levnet, og hendes Regjerings Herredømme har været saa ret, som det er muligt for en Regjering at være under de stedfindende Omstændigheder. Om der findes Onder, saa har hun ikke bevirket dem; hun fandt dem saaledes. Hun har holdt den Pagt, som hun sluttede med Nationen og søgt at fremme sine Undersaatters Vel, og de skylde hende Troskab og burde vise hende Lydighed. Og da hun, lige saa lidt som nogen anden Monark er beskikket til at opbygge Guds Rige, eller til at grundfæste et almindeligt Herredømme, da hun er uden Fuldmagt fra Gud, er det maaskee saa god en Regjeringsform, som kan findes. Den russiske Keiser besidder, uagtet alle sine Regjeringsfeil, mange gode Charakteertræk; paa en Maade synes han at have Ærefrygt for Gud. For nogen Tid siden, da Cholera udbrød i St. Petersburg, troede Indbyggerne at deres Vandposter vare blevne forgiftede; en stor Mængde Mennesker samledes i den Hensigt for muligen at opdage og straffe Gjerningsmændene. Ophidselsen var meget stor. Da Keiseren fik høre om Opløbet, skyndte han sig at komme iblandt dem, og sagde: „Mine Børn, I tage Feil, hvis I troe, at Vandet er bleven forgiftet, og dette er Aarsagen til Eders Bedrøvelse; dette er en Straf fra Gud; lader os derfor falde ned for ham og bede ham at borttage Plagen fra os,“ hvorpaa han knælede ned i Folkets Midte, og bad Herren at borttage det Onde fra dem. Han har en fast Overbeviisning om, at Herren har en Gjerning for ham at udføre paa Jorden, og heri kan han maaskee have Ret. Endskjøndt han ikke er beskikket til at grundlægge Guds Rige paa Jorden, kan han ikke destomindre være kaldet, ligesom Cæsar, Nebucadnezar og Andre, til at være en Svøbe for Nationerne, og saaledes opfylde sin Bestemmelse; thi da vi ere ved Udbruddet af store Begivenheder, og en frygtelig Dom forestaaer Nationerne, maae nogle kraftige Midler anvendes i denne saavelsom i andre Tidsaldere, for at bringe disse Ting i Udførelse.

Nogle kunne maaskee indvende imod det Foregaaende, at Paulus siger: „De Øvrigheder, som ere, ere beskikkede af Gud.“ Det samme siger jeg; men ikke alle Øvrigheder, der ere beskikkede af Gud, regjere til hans Ære, ei heller ere de alle forbundne med hans Regjering og hans Rige. Nebucadnezar og Baltsazar vare beskikkede af Gud, men de vare begge Afgudsdyrkere. Cyrus var beskikket af Gud, men han var en Hedning. Gud ordner sine egne Anliggender, og medens

Verden er i en afgudsdyrkende, frafalden og oprørsk Tilstand, styrer han formedelst sit Forsyn Nationens Affærer, som Daniel siger, „paa det at de, som leve, kunne kjende, at den Høieste haver Magt over Menneskens Riger, og giver det den, som han vil, og opreiser en Nedrig iblandt Folket over det.“ 4, 17. Men Andre ville fortælle os, at Paulus siger, at vi skulle „være de foresatte Øvrigheder underdanig.“ Jeg siger det samme. Gud vil grundfæste sin egen Regjering. Menneskenes Underfundighed, Oprør og Uenighed vil ikke gjøre det; og det er rigtigt for velsindede Personer at vente paa Herrens Tid og være fredsommelige og rolige, og bede for Konger, Regenter og Øvrigheder. Dette var hvad Jeremias lærte Israels Børn at gjøre: „Og søger Stadens Fred, til hvilken jeg lod Eder bortføre, og beder for den til Herren; thi naar den haver Fred, haver ogsaa I Fred.“ 29, 7. Det er tydelig, af hvad der er sagt, at der er ingen retmæssig Regjering eller Regent paa Jordens Overflade; at der ikke er nogen Konge, som er salvet og lovlig beskikket af Gud, og at de ikke *kunne* gavne Verden, hvormeget de end maatte føle Tilbøielighed dertil; thi det ligger udenfor Grændserne af deres Hersker-Omraade, og fordrer en Kraft, Aand og Forstand, som de ikke besidde. Vi see endvidere, at Opløb, Oprør, Opstand og Modstand ikke er Maaden, hvorpaa det kan gjøres. Der udfordres mere Viisdom, end den, som Keisere, Konger, Fyrster eller de forstandigste Mænd besidde, til ud af det vilde Chaos, Elendigheden og Ødelæggelsen, som har spredt sig ud over Verden, at frembringe den smukke Orden, Fred og Lyksalighed, der er skildret af Propheterne som Guds Riges Regjering.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Udenlandske Efterretninger. Utah. Den 26de Mai sidstleden kom Præsident B. Young med Følge tilbage til Saltsøstaden, efter at have været fraværende 1 Maaned og 2 Dage paa sin Tour for at besøge de nordlige Settlementer og Grene af Kirken. Reisen, 762 engl. Mile lang, var besværlig, men behagelig. Han opmuntrede og underviste de Hellige, hvor han foer frem, og formanede dem til en tro Opfyldelse af deres Pligter, baade i aandelig og timelig Henseende; og overalt blev han modtagen med en Kjærlighed og Hengivenhed, hans store Værd, som Præsident for Kirken og Guvernør for Territoriet, fortjener. Opholdet i Settlementet ved Salmon Floden var fire Dage. Brødrene der have opdyrket meget Land og saaet 120 Bushels Hvede dette Foraar.

Tilstanden i Utah er god; Afgrøden lover en riig Høst, og Folkets Helbred er udmærket. Der drives stadigt paa Tilhugningen af Bygningsteen til Templet og Frembringelsen af samme, hvortil snart Cottonwoodcanalen skal tages i Brug.

Den 29de Mai kom Historieskriveren George A. Smith, Utahs Repræsentant ved Congressen J. M. Bernhisel og Bygmester Truman O. Angel til Saltsø Staden fra de Forenede Stater.

I Mai blev Præsidenterne Erastus Snow og John Taylor afløste fra deres respective Missioner, den første af Ældste Horace Eldridge, som overtager Præsidiet over de vestlige Stater; og den sidstnævnte af Ældste W. J. Appleby, som overtager Præsidiet over de østlige og midterste Stater, samt Redaktionen og Udgivelsen af „the Mormon“ i New York.

Udgaaende Missionærer. Den 24de April begav sig et Selskab af omtrent 70 Missionærer, beskikkede i April Conferencen til forskjellige Egne af Verden, efter at være organiserede og de fornødne Embedsmænd valgte, fra Utah paa deres Vei til Staterne. De toge afsted over Sletterne uden et eneste Trækdyr med 26 Haandkarrer, hvorpaa de trak deres Levnetsmidler, Sengeklæder, Kogeredskaber, Telte osv., og ankom til Florence den 10de Juni i Nydelsen af fuld Helbred, efter at have tilbagelagt omtrent 1060 engl. Mile over Sletterne i 48 Dage, hvoraf 7½ Dag anvendtes til at hvile og reparere Karrerne. Brødrene troede, at med nogle faa Forbedringer af Karrerne kunde maaskee Touren gjøres paa 30 til 35 Dage. De fortsatte deres Reise til Jowa, St. Louis og New York, hvorfra en Deel af dem, som vare bestemte til Europa og Afrika skulde afgaae til England den 8de Juli eller næst efter. Iblandt Navnene paa dem, som ere paa Veien til Europa, finde vi *Iver N. Iversen.*

Den Skandinaviske Emigration. Den 3die Juli sidstleden ankom Skibet Tuscarora til Philadelphia i Nord-Amerika med 537 Hellige, hvoriblandt var den 2den Afdeling af vore Emigranter, som altsaa havde 5 Ugers Overreise.

Angaaende den 1ste Afdeling af vore Emigranter give vi følgende

*Uddrag af et Brev fra Ældste Charles Williams, dateret Philadelphia den **18de** Juni **1857**.*

— — — — — — — — — — — — —

Førend jeg slutter mit Brev, vil jeg omtale endnu en Ting, som er værd at bemærke; det er angaaende Skibet *Westmoreland* med de skandinaviske Hellige, som ankom til vor Havn Søndagen den 31te Mai. Jeg havde den Fornøielse at gaae ombord og see nogle af mine Brødre og Søstre i Christi Pagt. De vare en reenlig og sund Flok af Folk, og just det rette Slags for Utah; det forekom mig, at de vare af de meest lydige og ydmyge Hellige, som nogensinde have reist over Atlanterhavet; deres Ansigter straalede af Glæde og deres Hjerter frydede sig ved at tænke paa, at det evige Evangelium var blevet gjengivet til Jorden igjen, og at det var blevet sendt til deres Land, og at de vare blevne de lykkelige Modtagere af samme. Jeg gjorde Bekjendtskab med to af Brødrene ved Navn Liljenqvist og Christensen, hvilke talte Engelsk temmelig godt, og de gave mig en kort Beretning om

deres Reise, som var meget tilfredsstillende. Emigranterne Alle som Een roste paa det Høieste Præsidenten for Skibscompagniet, Ældste Mathias Cowley, og ligeledes hans Raadgivere, Ældsterne Lunt og Liljenqvist; de sagde, at de vare gode Mænd og netop de rette til at præsidere over dem under deres Reise over Havet. Det gjør mig godt at høre de Hellige tale vel om mine Brødre. De Hellige forlode vor Stad Tirsdagen den 2den Juni for at passere Baltimore, Wheeling og Staden Iowa. Foranstaltningerne for Reisen paa Jernbanen vare gjorte af Præsident Cannon, og enhver Ting gik paa det Ypperligste. Jeg behøver ikke at rose ham, men kan sige i faa Ord, at han er agtet og elsket af Alle, som kjende ham. Kl. 5 om Eftermiddagen satte Toget sig i Bevægelse under Fryderaab fra flere hundrede Mennesker. Jeg troer, at dersom nogensinde hans sataniske Majestæts Aander indgik i Menneskelegemer, saa havde Størsteparten af de tilstedeværende Tilskuere Legioner i sig; thi det vilde tage mig for lang Tid at berøre alle de Lokkemidler, som de anvendte for at friste de Hellige og formaae dem til ikke at fortsætte deres Reise længere; det er nok at sige, at formedelst Guds gode Aand og den beundringsværdige Veiledning og den Indflydelse, som Præsidenterne Cannon og Cowley havde over de Hellige ved deres Tolke, lykkedes det ikke de Ondskabsfulde i noget Tilfælde, hvorover Djævlene rasede.

Vi have ogsaa været begunstigede med et Brev fra Ældste *O. N. Liljenqvist*, som melder, at de forlode *Philadelphia* med Jernbanetoget den 2den Juni Kl. 5 Eftermiddag og ankom til *Iowa* den 9de Juni Kl. 5½ Eftermiddag. Underveis døde gamle Broder Hammer fra Bornholm og 3 Børn. I Iowa kjøbte Broder Liljenqvist sig en Vogn sammen med Broder Niels Nielsen; men da han blev beskikket af Præsident Little til at gaae som 2den Captein med Haandkarrecompagniet til Florence, overlod han sin Familie til Niels Nielsens Varetægt. Anfører for Oxetoget var Præsident Cowley og for Haandkarretoget Ældste Park. Oxetoget ankom til Florence den 3die Juli og Haandkarretoget Dagen derpaa. De afgik derfra den 6te og 7de. Oxetoget bestod af 32 Vogne under Anførsel af Præsident Cowley, og Broder Liljenqvist var Tolk og Captein for en Afdeling af 10 Vogne. Haandkarretoget afgik under Anførsel af Ældste Christen Christiansen, som vendte hjem fra sin Mission i de vestlige Stater. Fire gamle Emigranter vare døde, hvoriblandt nævnes Niels Garff og Kragskou, samt nogle Børn. Det øvrige Selskab var i Almindelighed vel. Broder Liljenqvist med Familie havde været frisk og rask hele Tiden, og han fremsender sin egen, sin Families og de Helliges Hilsninger til os Alle. Maa Herren fremdeles velsigne dem paa deres Reise!

Kortfattet Beskrivelse af Parley P. Pratts Liv.

(Fra „the Millennial Star.“)

Denne det nittende Aarhundredes store Apostel og Martyr blev født den 12te April 1807 i Burlington, Otsego County i Staten New-York. Han var den tredie Søn af Jared og Charity Pratt; Jared var en Søn af Obadiah og Jemima Pratt; Obadiah var en Søn af Christopher og Sara Pratt; Christopher var en Søn af William og Hannah Pratt; William var en Søn af Joseph Pratt; Joseph var en Søn af Lieutenant William og Elisabeth Pratt, som fandtes iblandt de første Nybyggere i Hartford, Connecticut i Aaret 1639. De antages at have ledsaget velærværdige Thomas Hooker og hans Menighed omtrent 100 i Antal fra Newtown, nu kaldet Cambridge, Massachusetts, gjennem en udyrket Egn, alene beboet af vilde Mennesker og vilde Dyr, og bleve de første Grundlæggere af Colonien ved Hartford i Juni 1636.

Denne gamle Pilegrim William Pratt var Medlem af den lovgivende Forsamling i en 25 til 30 Sessioner; og Overretten gav ham 100 Acres Land i Say Brook, Connecticut for Tjeneste, udført som Lieutenant i Pequot Krigen; han var een af Dommerne i den første Ret i New London County. Parley P. Pratt nedstammer i lige Linie i det syvende Slægtled fra hiin udmærkede Pilegrim og beskedne Colonist i den nye Verden.

Vor myrdede Broders Ungdomsdage udmærkede sig ved Manddommens Alvorlighed og Dybsindighed. Endskjøndt hans Opdragelse, formedelst ugunstige Omstændigheder, var yderst indskrænket, lagde han dog fra Ungdommen af for Dagen sjeldne Aandsgaver. I September 1830 drog han, veiledt af Herrens Aand, fra sit Hjem i Staten Ohio flere hundrede Mile østefter, hvor han lykkeligviis erholdt et Exemplar af eet af de nyere Tiders mærkværdigste Værker — Mormons Bog. Han læste samme, blev overbeviist om dens guddommelige Troværdighed, og reiste for at opsøge de af Gud høiligen begunstigede Mænd, som havde seet Engle og hørt den Almægtiges Røst. Det lykkedes ham snart at finde Nogle af dem, og han erfoer af disse, at omtrent for 5 Maaneder siden var den første Menighed af de Sidste Dages Hellige bleven organiseret. Han forlangte at blive døbt, og blev strax efter ordineret til en Ældste. Den samme Maaned besøgte han Canoon, Columbia County i Staten New York — den Egn, hvor han havde tilbragt mange af sine Ungdomsdage, og efter at han havde prædiket nogle Gange i forskjellige Nabolav og døbt sin Broder Orson Pratt, vendte han tilbage til Seneca County.

Efter at have modtaget en Aabenbaring formedelst Propheten Joseph Smith, drog han paa en Mission i Selskab med 3 til 4 Andre en 1500 engl. Mile til de vestlige Grændser af Staten Missouri; og var iblandt de første af de Hellige, som satte sine Fødder paa det udvalgte Land, hvor Staden Zion skal bygges, som en Forberedelse for vor Frelsers anden Tilkommelse.

Om Foraaret 1831 vendte han tilbage til den nordlige Deel af Ohio, hvor han traf Propheten Joseph. Om Sommeren udførte han igjen en Mission gjennem Ohio, Indiana, Illinois og Missouri, prædikede, døbte og opbyggede Menigheden.

Om Høsten 1833 blev han og omtrent 1200 Mænd, Qvinder og Børn, drevne af en morderisk, rasende Pøbel fra deres egne Huse og Marker i Jackson County, Missouri. To hundrede Huse bleve brændte, Qvæg nedskudt, Stakker af Hø og Korn brændte, mange Mennesker pidskede indtil deres Indvolde udvæltede, Andre dræbte, og den plagede Levning drevne over Floden ind i Clay County.

Strax derefter udførte Ældste Pratt en lang Reise paa omtrent 1500 engl. Mile østover, idet han prædikede Omvendelse og styrkede de Hellige.

I 1834 vendte han igjen tilbage til Clay County, Missouri, tjenende i sit hellige Kald, hvor han drog frem.

I 1835, da han var vendt tilbage til den nordlige Deel af Ohio, blev han valgt og ordineret til een af de tolv Apostler i denne sidste Uddeling; og det samme Aar udførte han en længere Reise igjennem Pennsylvanien, New York og flere af New Englands Stater og vendte igjen tilbage til Ohio.

I 1836 besøgte han Canada og grundlagte en stor Green af Kirken i Toronto og andre Grene i de tilstødende Byer.

I 1837 besøgte han Staden New York, hvor han grundlagte en stor Green af Kirken.

I 1838 flyttede han atter til Caldwell County paa de vestlige Grændser af Missouri, og i det samme Aar begyndte en anden skrækkelig Forfølgelse imod de Hellige, og de bleve for tredie Gang drevne fra deres egne Huse og Besiddelser; og deres Eiendom, beløbende sig til Millioner, blev ødelagt, nogle Snese af forsvarsløse Mænd, Qvinder og Børn bleve myrdede; Snese af Andre indespærrede i Fængselshuller, hvoriblandt var Gjenstanden for denne Skildring. Resten, omtrent femten Tusinde, blev uddreven fra Staten og fandt Tilflugt i Illinois. Ældste Pratt blev holdt i Fængsel, *uden at blive forhört*, omtrent i 8 Maaneder, da han ved Guds kjærlige Forsyns Styrelse undkom. En Beretning derom er publiseret i Millennial Star, 8de Aargang, Side 129, 145 og 161. Strax efter at han gjenvandt sin Frihed, offentliggjorde han en Historie om Forfølgelsen i Missouri, skreven medens han var i Fængsel; den første Udgave udkom i Detroit i 1839.

I 1840 besøgte han England og begyndte i Staden Manchester Udgivelsen af et Tidsskrift, betitlet *the Millennial Star*, som siden er vedbleven; den nærværende Aargang er den 19de.

I 1841 blev han beskikket til Præsident over alle de britiske Conferencer, og blev i denne høie og hæderlige Stilling indtil Høsten 1842, i hvilken Tid han udgav *Stiernen*, bestyrede de Helliges Emigration og publiserede flere mindre, men interessante Værker. Den paafølgende Vinter vendte han tilbage til Illinois, hvor han vedblev at arbeide i Tjenesten eet eller to Aar.

Omtrent i Begyndelsen af Aaret 1845 blev han beskikket til Præsident over alle Menighederne i New England og Mellemsta-

terne, idet han tog sit Hovedqvarteer i Staden New York, hvor han udgav et Tidsskrift, betitlet „The Prophet.“ Om Sommeren vendte han tilbage til Nauvoo.

I Februar 1846 blev han igjen dreven fra sit Hjem af en grusom Pøbel. En 15 til 20,000 Hellige bleve ogsaa drevne fra de Forenede Stater omtrent samme Tid, med Tab af Huse, Marker og et uhyre Beløb af Eiendom, som Pøbelen er i uforstyrret Besiddelse af indtil denne Dag. Efter at have gjennemgaaet uforlignelige Lidelser med sin Familie lykkedes det ham og de lidende Hellige at naae Indianerlandet ved Council Bluffs, og da han blev kaldet af den Hellig-Aand ved Propheten Brigham Young at gaae til England, forlod han i Lydighed til Herrens Ord sin Familie paa den vide Prærie uden Huus, eller neppe nogen Føde. Han ankom til England, hjalp til med at sætte Menighederne i Orden og styrke de Hellige paa de britiske Øer.

Om Foraaret 1847 vendte han tilbage til sin Familie og Brødre; og i det Aars Sommer og Efteraar flyttede han til Store Saltsø Dalen og leed utrolige Besværligheder indtil Høsten 1848.

Han hjalp til med at danne en Constitution for Deserets provisoriske Regjering, og blev valgt til Medlem af Senatet i Generalforsamlingen; og blev siden efter valgt til Medlem af det lovgivende Raad, da Utah blev et Territorium i de Forenede Stater.

Omtrent Aaret 1850 eller 51 blev han sendt paa en Mission til det stille Havs Øer og til Sydamerika.

Om Sommeren 1855 vendte han tilbage over Sierra Nevada Bjergene til sit Hjem, og en Deel af hans Tid optoges med at prædike i de forskjellige Settlementer i Utah; og til andre Tider arbeidede han med sine egne Hænder paa at dyrke sin Jord. Den paafølgende Vinter gjorde han Tjeneste som Capellan i det lovgivende Raad i Statshuset i Staden Fillmore.

Om Høsten 1856 ledsagede han omtrent 20 Missionærer over Sletterne til Staterne. Under Vinteren og en Deel af det paafølgende Foraar besøgte han de Hellige i St. Louis, Philadelphia, New York og andre Steder, idet han prædikede, skrev og publiserede de glade Tidender om Guds Rige.

Og tilsidst faldt han den 14de Mai 1857 som en ædel Martyr for Sandhedens Sag, hvilken han havde forsvaret med saadan utrættelig Standhaftighed i næsten 27 Aar. Hans sidste store og ædelmodige Handling i at forsøge paa at redde en hjælpeløs Uskyldig fra hendes vilde Forfølgeres Raseri vil vorde overantvordet til ufødte Slægter, som et uforgjængeligt Mindesmærke til hans Roes; medens hans ugudelige, grusomme Mordere, og Alle, som holdt med den djævelske Daad, skulle tygge deres Tunger af Pine, omkomme og forglemmes.

Iblandt de talrige Skrifter af denne Apostel kunne vi nævne: 1) the „*Voice of Warning*“ (Advarsels Røsten) trykt i New York 1838, og siden oplagt mange Gange og oversat i forskjellige fremmede Sprog; 2) hans „***Historie om Forfölgelserne i Missouri***;“ 3) hans „***Poesier***;“ 4) hans „***Key to Theology***,“ (Nøglen

til Theologien) et mesterligt Produkt udgivet i 1856. Hans Levnetshistorie næsten indtil Tiden for hans Martyrdød, blev skreven af ham selv og er nu omtrent færdig til at trykkes; denne vil udentvivl vise sig at være eet af de mest interessante Værker, som have flydt fra hans Pen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli. 1836. (Fortsat fra Pag. 335).

Vi sende Eder vort Brev til Hr. Thornton og Andre, for at I maae kjende alt det, vi have sagt. Vi raade Eder til ikke at være de første Angribende. Giver ingen Anledning, og om Folket vil tillade Eder det, saa sælger Eders Eiendom, opgjører Eders Affærer, og drager i Fred. I have saa vidt havt et Tilflugtssted, og søger nu et andet eftersom Gud maa veilede.

Med Hensyn til Eders Dragen til Wisconsin kunne vi ikke sige Noget; vi skulde mene, at, om I kunde blive endnu en kort Tid i Fred, var det bedre for Eder. I kjende vore Følelser med Hensyn til ikke at give den første Fornærmelse, og ligeledes at beskytte Eders Hustruer og Smaa i det Tilfælde, at Pøbelen skulde eftertragte deres Liv. Vi ville publisere det offentlige Mødes Forhandlinger tilligemed Eders Svar, saavel som vort Brev. Vi ville lade Verden vide alle Ting, efterhaanden som de tildrage sig. Dersom vi ere forfulgte og drevne, saa skulle Menneskene faae det at vide.

Værer vise; lader Klogskab foreskrive alle Eders Raad; bevarer Fred med alle Mennesker om muligt; *holder Eder til Eders Lands Constitution*; iagttager dets Grundsætninger; og fremfor Alt viser Eder som Guds Mænd, som værdige Medborgere, og vi tvivle ingenlunde paa, at jo Samfundet om ikke lang Tid vil gjøre Retfærdighed imod Eder, og reise sig i Harme imod dem, som ere Odhavsmænd til Eders Lidelse og Trængsel.

I den broderlige Kjærligheds Baand undertegne vi os som stedse

Sidney Rigdon.
Joseph Smith jun.
Oliver Cowdery.
F. G. Williams.
Hyrum Smith.

Brevet til Hr. Thornton, som ovenfor hentydedes til, lød som følger:

Kirtland, Geanga County, Ohio, den 25de Juli 1836.

Til John Thornton Esq., Peter Rogers Esq., Andrew Robertson Esq., James T. V. Thompson Esq., Oberst William T. Wood, Doctor Woodson, J. Moss, James M. Hughes Esq., David R. Atchison, Esq. og A. W. Doniphan Esq.

Gentlemen!

Med Følelser af dyb Interesse have vi nyligen gjennemlæst en Artikel i the *Far West*, trykt i Liberty, Clay County, Missouri, indeholdende Forhandlingerne i et offentligt Møde af Medborgere i

nævnte County angaaende den Ophidselse, som nu fandt Sted iblandt Eder, foraarsaget enten ved løgnagtige Rygter om de Sidste Dages Helliges Kirke eller ved den Paastand, at nævnte Kirke er farlig for Eders Lands Velfærd, og vil, dersom den taales iblandt Eder, opløse de iblandt alle Mennesker saa ønskelige Freds- og Venskabsbaand, og bringe Krig og Ødelæggelse over Eders hyggelige Hjem under nærværende Omstændigheder.

Medens Rygtet gaaer omkring med dets sædvanlige Snildhed, og medens den almindelige Mening samler sig lig en Flod imod nævnte Kirkes Medlemmer, kunne vi ikke andet end beundre den Oprigtighed, hvormed Eders Udkast og Beslutninger, som fremlagdes for Medborgerne i Clay County den 29de Juni sidstleden, vare forfattede; „endskjøndt," som I udtrykke Eder i Indberetningen til nævnte Møde, „vi ikke paastaae at have den mindste Ret under Landets Constitution og Love at uddrive dem med Magt," kunne dog Communer undertiden uforventet komme i en Stilling, da Viisdom, Klogskab og det første Punkt i Naturens Lov *„Selvforsvar,"* vilde tilraade, at den ansvarlige og indflydelsesrige Deel af Samfundet skulde træde frem og lede den offentlige Mening i en Retning, som forebygger Vanskeligheder, bevarer Rettigheder, og forhindrer at uskyldigt Blod skal bestænke den Jordbund, som er saa dyrt kjøbt med vore Fædres Liv og Formue; og eftersom I ere fremstaaede som „Mæglere" for at forhindre Blodsudgydelse og de Ulykker, som ledsage en Borgerkrig, tage vi, endskjøndt Fremmede, denne Anledning til at meddele Eder og formedelst Eder, dersom I saa synes, Folket i Clay County vor hjerteligste Taknemmelighed for enhver beviist Godhed imod vore Venner i deres Nød, da de bleve drevne fra deres fredelige Hjem, og til Eder ogsaa for den kloge Fremgangsmaade under den nærværende ophidsede Tilstand af Eders Commune; men idet vi gjøre dette, fordrer Retfærdighed imod os selv som Medlemmer af den Kirke, hvortil vore Venner høre, og vor Pligt imod dem som Bekjendte og forhenværende Medborgere, at sige Noget for at befrie dem fra de slemme Beskyldninger, som ere fremførte imod dem for at berøve dem deres constitutionelle Rettigheder og drive dem ud fra Samfundets Aasyn.

(Fortsættes).

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.